

komme Landarbejderne og derigennem Socialdemokratiet til Livs.

Naar man læser Referatet af de Udtalelser, der faldt paa det Møde, hvor det ærede Medlem redegjorde for Konfikten, maa man jo sige, at de var temmelig langt ude, man mærker gennem hele Forhandlingen en Uforstand overfor Arbejdernes Kaar, og man mærker en Uvillie overfor overhovedet at komme Arbejderne i Møde. Man søger at samle alle Landbrugsorganisationerne til en Kamp. Skulde mod Forventning, siger Resolutionen i Slutningen, ogsaa Højesteretsdommen gaa Landmændene i Kolindsund imod, saa vil vi søge at samle alle Landbrugsorganisationer i et enstemmigt Krav om Arbejdetsfrihed i dette Land, det vil sige et enstemmigt Krav om, at Arbejderne ikke maa danne Organisationer. Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen ryster paa Hovedet, jeg ved ikke, om han har læst Resolutionen, men hvis han læser den, vil han se, at det er netop det, som fremgaar af den, at man vil søge at dæmme op mod Landarbejderforbundet, mod Organisationsfriheden.

Man vender sig saa til andre Sider, og man siger til samtlige Landbrugsorganisationer: I maa hjælpe os i denne Kamp. Og her har det ærede Medlem jo allerede faaet Svar, i hvert Fald fra de jyske Husmænd, og dette Svar er ikke til at misforstaa. Med den højtærede Formands Tilalelse skal jeg læse en lille Smule af „Husmandshjemmet“ for 18. Oktober d. A., det Nummer, som udkom efter Delegeretmødet. Det hedder her, at Udtalelserne paa Delegeretmødet var præget af megen Ensidighed og mærkelig ringe Forstaaelse af Tiden og Samfundsforholdene. „Husmandshjemmet“ spørger: „Hvorfor er de stærke Arbejderorganisationer opstaaet?“ Og der svares: „Fordi man i Tide har forsømt at give Arbejderne den Del af Udbyttet, som de efter deres Indsats i Form af Arbejdsydelse havde Krav paa. Det store Landbrug har ogsaa her mange Synder paa sin Samvittighed. Hvor mange Husmænd og Arbejdere har ikke i tidligere og ikke alt for fjern Fortid slidt fra Morgen tidlig til Aften silde for et usselt Vederlag?“ Redaktøren kunde godt her have tilføjet, at det finder Sted den Dag i Dag paa de Steder, hvor Arbejderne ikke gennem deres Organisation har været i Stand til at hindre det. Bladet skriver videre: „De Forhold, der har været budt Husmænd og Arbejdere paa vore Herregaarde og andre store Gaarde, de tages ikke vedblivende imod af en mere oplyst Slægt. Bruger man de stærke Ord om Arbejdsfrihed

i sin egen Bedrift, saa maa man ogsaa unde andre Frihed, og man maa unde den Mand, der intet andet ejer end sin Arbejdskraft, Frihed til at sælge denne Vare til en Pris, han kan være tjent med. Historien har lært ham, at denne Pris opnaar han kun ved Sammenslutning med sineigestillede. Og denne Sammenslutnings eller Organisations første Bud er dette: „Træder du een af os for nær, træder du os alle for nær; vi er en Enhed.“ Enighed gør stærk“. Og saa tilføjer „Husmandshjemmet“ i Slutningen af Artiklen: „Tiden og Udviklingen bliver alle nødt til at tage Hensyn til. Det bliver de jyske Landboforeningers Mænd ogsaa.“

Det er det Svar, som det ærede Medlem Hr. Pinstrup fik fra den Side, og det er ganske naturligt, thi hvad er egentlig Aarsagen til, at den store Svingning er sket i Venstres Stilling overfor to fuldkommen ensartede Tilfælde? Aarsagen er den ganske simple, at da Venstre i 1885 stod Side om Side med Arbejderne, var den danske Gaardmandsstand i økonomisk Henseende og ogsaa i social Henseende ikke synderligt bedre stillet end Arbejderne, men i de 40 Aar, der er gaaet siden, er der sket den Udvikling, at den danske Bondestand med Dygtighed og Ihærdighed har arbejdet sig op til i social Henseende at staa langt over Arbejderne og i økonomisk Henseende at have fælles Interesser med dem, som man tidligere bekæmpede, og derfor Interesser, som er den danske Arbejderstands modsatte. Det er den dybere Aarsag til, at denne Konflikt har udviklet sig, som den har. Men saadan er det ikke gaaet med Husmændene, og derfor har den jyske Husmandsbevægelse svaret, saaledes som den har, Husmændene forstaaer bedre Tiden, de ved nemlig med Sikkerhed, at selv om de muligvis sidder nogenlunde lunt inden Døre, kan klare sig uden alt for haard Kamp for Tilværelsen, skal deres Børn gaa direkte ind i Arbejdernes Rækker; de har Føling med Arbejderhjemmene, Familiebaand binder dem sammen, og de ved, at hvad der ikke er nu, kan komme i Fremtiden. Derfor har det ærede Medlem faaet et saadant Svar fra dem, som han har.

Jeg er i og for sig meget vel tilfreds med, at det ærede Medlem Hr. Pinstrup søger at slaa denne Sag saa stærkt op, som han gør, thi derved bliver det sikkert klart for en stor Del af dem, der endnu staaar indenfor de jyske Landboforeninger, at denne Forening nu skal bruges i den politiske Kamp mod Arbejderne, mod Underklassen; og dette vil ganske sikkert atter bevirke, at en